

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที ๑๖ เดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๓ มูลค่าข่าว ๓๔๔,๔๗๒.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ปฏิมา ความคิด ของ เสนีย์ เสาวพงศ์ บนกฎ อนิจจัง

เห็น “ใบปิด” งาน READ & LEARN เปิด
โกดังความสุข โดยเฉพาะ เสนีย์ เสาวพงศ์
-หนึ่งปีแห่งการจากไปของปฏิมาแห่งวง
วรรณกรรมไทย

แล้ว “ปลื้ม”

ปลื้ม 1 ตรงที่ได้มีการนำเสนอละคร
เวที “ขอให้การพ่ายเรือของเจ้าเทียวนี้
จงเป็นเที่ยวสุดท้าย” จากคณะละครชาึก่อน
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

“ข้าว” นั้นมีรส ให้ชื่นชม ทุก “ชั้นชน”

ปลื้ม 1 ตรงที่มีการเสวนาในหัวข้อเรื่อง
“ต่างคิด ต่างอ่าน งานของ เสนีย์ เสาวพงศ์”
จากคนต่างรุ่นต่างวัย

อย่างเช่น “หนุ่มฉกรรจ์” ระดับ แคนธริญ
แสดงทอง

อย่างเช่น “หนุ่มกลางคน” ระดับ กล้า
สมุทวนิช และ “หนุ่มรุ่นใหม่” ผงาดเด่น
ระดับ ศุภชัย เทศการุณกุล

ต่าง “อ่าน” ย่อมต่าง “คิด”

ปลื้ม 1 ตรงที่นำเอาคำ “ปฏิมา” อันถือว่าเป็น
นิพนธ์นิพนธ์ในทาง “ภาษา” ซึ่ง เสนีย์
เสาวพงศ์ ถอดมาจากคำว่า IMAGE ได้
อย่างสละสลวยและงดงาม

รักย่อมเข้าใจในรัก

ทามกลาง “สถานการณ์” อันร้อนระอุ ในทางสังคม ในทางการเมือง คำถาม ที่เสนอเข้ามาก็คือ หาก **เสนีย์ เสาวพงศ์** ยังมีชีวิตอยู่จะเป็นอย่างไร

ถามว่าทำไม “ถาม” อย่างนี้

ที่ถามอย่างนี้วางรากฐานอยู่บนความจริง ซึ่ง **กุหลาบ สายประดิษฐ์** เคยสรุปอย่าง รวบรัดเมื่อเขียนไว้อาลัยในหนังสืออนุสรณ์ งานศพ **ปกรณ บวรณปกรณ** ว่า

“การเปลี่ยนแปลง” คือ “นิรันดร์”

เป็นการถอดกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ ไม่ว่าสรรพสิ่งซึ่งไร้ชีวิต ไม่ว่าสรรพสิ่งอันมีชีวิต ล้วนมีอายุรอดพ้นไปจาก “วิถี” เช่นนี้ได้

เรียกตามชาวพุทธก็ต้องว่า “อนิจจัง”

เรียกตามชาวมาร์กซิสต์ก็ต้องว่า “วิภาษวิธี”

แน่นอน เมื่อ **เสนีย์ เสาวพงศ์** เป็นมนุษย์ เป็นชีวิต 1 อันดำรงอยู่ในกระแสแห่งการ เคลื่อนไหวย่อมมีอายุอยู่เหนือกฎแห่งการ เปลี่ยนแปลงไปได้

เขาจะเป็นเหมือน “ทนายความ” บางคน หรือไม่

เขาจะเป็นเหมือน “คนหนุ่ม-สาว” ซึ่ง เปี่ยมด้วยความร้อนแรงเมื่อเดือนตุลาคม 2516 แล้วก็ค่อยมอดดับกลายเป็นอีกคน คนหนึ่งในรัฐประหารเมื่อเดือนกันยายน 2549 และเมื่อเดือนพฤษภาคม 2557 หรือไม่

นักคิด นักศึกษา

บมงานเขียนชิ้นแรกสุดของ **เสนีย์ เสาวพงศ์** ที่ทำให้มีชื่อเสียงคือ “ชัยชนะของคนแพ้” แต่จุดเปลี่ยนเป็น อย่างมากของเขาคือ “ความรักของวัลยา”

ตรงนี้สะท้อนกฎแห่ง “อนิจจัง” อย่าง เป็น “รูปธรรม”

ขณะเดียวกัน จาก “ความรักของวัลยา” เรื่อยมาจนถึง “คนดีศรีอยุธยา” และผลงาน ล่าสุด “ดิน น้ำและดอกไม้”

1 เรามองเห็น “ความเปลี่ยนแปลง” อันเป็นไปตามกฎแห่ง “วิภาษวิธี”

ขณะเดียวกัน 1 ภายใต้อันเปลี่ยนแปลงซึ่งดำเนินไปอย่างอนิจจังนั้น มิได้เป็น ความเปลี่ยนแปลงในเชิง “พลิกกลับ”

หรือที่บางท่านเรียกว่า “ประติการ”

ตรงกันข้าม งานรุ่นหลังต่อมาของ **เสนีย์ เสาวพงศ์** ต่อจาก “ความรักของวัลยา” กระทั่ง “ปีศาจ” หรือ “ล่องใต้” และ “ไฟเย็น” กลับดำเนินไปด้วยความลึกซึ้ง แน่นแน่น จริงจัง

สะท้อน “รูปธรรม” ในทาง “ความคิด” อย่างเด่นชัด

เป็นความคิดอันวางพื้นฐานอยู่กับอุปมา อันคมเฉียบที่ว่า “ชีวิตก่อให้เกิดความรัก และขณะเดียวกันความรักก่อให้เกิดชีวิต”

นั่นก็คือ เอกภาพแห่งความสัมพันธ์ ระหว่าง “ชีวิต” กับ “ความรัก”

นั่นก็คือ เอกภาพแห่งความขัดแย้งอัน มีชีวิตชีวา ระหว่าง “วัตถุ” กับ “จิต”

งานศิลปะจากที่เคยเป็นของ **เสนีย์ เสาวพงศ์** ณ วันนี้ มิได้เป็นไปในทาง “ส่วนตัว” หากแต่เป็นของ “สังคม”

สังคมกำลังเฝ้ามองวิถีดำเนินในทาง ความคิด วิถีดำเนินในทางศิลปะ จากนฤมิตร กรรมยุค 1 สมัย 1 ของ **เสนีย์ เสาวพงศ์** ว่ายังสามารถเคลื่อนไหวและการเคลื่อนไหว นั้นจะดำรงอยู่อย่างไร

เสนีย์ เสาวพงศ์ เสมอ เป็น “ผู้อาสา” คนอ่านต่างหากที่จะ “ชี้ขาด”